

Borgå den 17 Mars. 1876.

Käraste vännes mina!

Genast vill jag sätta mig ner och besvara edert kära brev så som jag brukar. Tack älskade mamma, tack syster Maj. Jag tycker mig alldeles lifva med eder sen jag last brevven som varit så långa och därför också så rara. Gud vare innerligen lofvad för det Han latit mamma återfa sin sömn, måtte Han också lata mamma få behålla den händelsefter! Jag som har den lyktan att få sova så godt, nästan närm som helst kan väl knappast föreställa mig huru svårt det vore att vara beröfvad den gifvan, men visst tänker jag att det måste vara något oysligt både angående och mättande. Att det verkligen var starr på pappas ena öga det hade jag ingen aning om, visste pappa

det själv förut, eller har den kanske
först nu riktigt utbildat sig? Gud
gifve att den kunde botas! Pappa
skriver att pappa är så nöjd med
sitt ena öga, ja när är icke vår äls-
skade pappa nöjd, när klagar han
nåsin, kära mina små systrar
hvad ha icke vi att lära af vår
dyra älskade pappa! Skatte det man
gahanda bråket när ni komma
hem icke alltför nke göra pappa
och mamma skada — huru gärna
vilja ej jag på förhand kunna
göra undan helst något om jag
det kunde, men jag har så svårt
att lämna mitt eget hem. Men
Anna, kunde ej hon uträtta något
om mamma har redan på hennes
vistelseort? Hon kunde väl bestyra
om att ett par rum helst vore färdiga.
Men jag är dum, det der har nog pappa
och mamma ^{tänkt} till på, mitt enfat-
deliga råd förutän. — Ta se hvilken

våg p. och m. nu besluta sig för, öfver
Burg eller Lübeck. Troligvis det se-
nare. Skulle vi komma öfver i Sbo
hörtet jag anser mera otroligt, så
skulle ~~jag~~ vi B och jag och möjligen
Karin ha kommit att helsa på
er till Sbo, då vi nu troligen inte
annars få träffas alla. Mammans
löfte att om möjligt komma till
Yläne gladda oss obeskrifligt! Vi
komma ju att ha en skild bygg-
ning med sal och två kamrar för
vår rakning så att nog finns der rum
och jag vet nog med hvilken glädje
gumman S. skall helsa mamma när
kommer. Visst blir det en fröjd om
Gud låter oss upplefva sommaren
då det redan kan vara en så stor
fröjd att blott tänka på återseendet
stund. — Jag såg i dag bland resande
i H-fors fr. Lybeck från N-by. Således
är hon nu der vår allra kära. Det
hvar jag gläder mig att få se henne!

Men den Sundvall, hvarför gjorde han
nu så der dumt? Det var bra ledsamt.
Hur kan man ha en så underlig smak?

Men kanske är hon baa, väl tycker jag
att jag ändå visste en bättre. — — —
Faster har i dessa dagar varit rest till
H-fors och helso på sin gamla boor. Svär-
far lär nog vara mera skral nu. Han
går visst på sitt embetsrum alla dagar
nuen på e.m. orkar han just ej mer
mera. Mina är nu friskare och de är
alla så glada öfver B. Ahngers utnäm-
n. till protokollsekr. Mina hade en fin
middag för den saken, en af dagarna
då faster var der. — Käraste Tosti
Mathilda jag har den äran att gratu-
lera dig fast det kommer litet för
sent! Mitt sista bref fingo vi säkert
just på Math. dagen och jag min-
dumling som kom ihåg den månsdag
och födedag just några minuter sedan
jag hade skickat af brefvet. Du var nog
bättre ihågkommen på själva dagen,